

ÁGH ISTVÁN
Himfy estéje

Télben, télhez hasonlítva
tétlenségem idejét,
ez a karneváli évszak
északi szél, hó és jég,
bár kikelet jár utána,
balatoni mandulás
halványlila virágzása,
ugyanaz, és mégis más,
a telet Pál átfordítja
Gyertyaszentelőhöz újra,
s ha Mátyásig tartja még
attól veszi erejét.

Úgy ülök a kandallóhoz,
mint egy fázós menekült
szeles, havas, jégtorlaszos
hideglelésem elől,
szemem önemésztő lángok
táncán felejttem, amíg
zord magamra maradásom
némasága szóra bír,
lehet bár a nyelvem ódon,
eszemben sincs az utókor,
mihez annyi a közöm,
hogy itt áll a küszöbön.

Egyenes gerincet görnyeszt
nyolcvanesztendőnyi súly,
az emlék is nehezebb lett,
már annyira túlsúfolt,
és hogy mai jelenlétem
tegnapi látványá vált,
távolban a gyermekévek
somlai bazaltsziklák,
almáriumszínű ködben
a szakadék fölött függve,
ami egykor rám vallott,
magam elől titkol most.

Jövömmel ügetek szemben,
nem mozdul a gyeplőszár,
mintha hátrafelé menne
mit a föld hordoz hátán,
a múlttá vált pillanatban
gyengébb fényel ég a mécs,
évről évre halványabban,
pedig olaj van elég,
kigyullad a sötétségben
a mindenség emlékének
mélyén pislantó villám,
mint egy szentjánosbogár.

Amit bölcs tapasztalatnak
gondoltam, megrongált báb,
héj az összezárt marokban,
melyből a pillók elszállt,
már a pityer sem a régi,
csak rémlik valami hang,
a madarat földézi,
s talán egész múltamat,
melyet mindenféle banda
alkalomhoz illő maszokban,
mint lelkes felebarát
lopkod meg nap-nap után.

Vendégül látta a vándort,
Párizs, Bécs, Firenze, Bled,
egyetlen ország és város
sem volt hozzám idegen,
mikor lábam arra fáradt,
elringatták tagjaim
Belgrád, Szkopje, Moszkva, Prága
kívánatos bájai,
nem a kor hátránya gátolt,
tapintatos hódításom
nyomán egy mohó sereg
foglalta el helyemet.

Ugyanakkor Magyarország
személyemben is csonkult,
törvényekkel torzították,
lőtték nyíltan és orvul,
én fogytam halottaimban,
rokonok közül csak egy,
férfiak s nők közt maradtam
önmagammá csökkentett,
nem ment össze az adósság,
jóval nagyobb, mint kirótták,
jövőtlen veszett a múlt,
mielőtt még lezárult.

Szétszaggatták örökségem,
földjeim s házam helyett
műveimre vagyok kényes,
és féltékeny szerfelett,
irigy minden fiatalra,
nőre, aki mást csodál,
látni apját sem akarja
bennem elviselni már,
fejükre száll az a véték,
melytől máig szégyent érzek,
minek él, aki öreg?
bocsássák meg bűnömet!

Végül bele kell nyugodjak,
mert az Isten mérte rám,
amit emberek okoznak,

küzdeni azzal muszáj,
bár ott is az Ur használja
teremtményét eszközül,
hát a Teremtőt is bántom
ellenséggel együtt,
mikor a szó máson csattant,
nem is tudom, kit támadtam.
csak hogy minden lázadás
újabb megaláztatás.

Fiatal bükkfa kérgébe
írtam szeretőm nevét,
belemetszettem késemmel
titkom kezdő betűjét,
azzal hogy héjába forradt,
engem figyelmeztetett,
nőtt a fával mind nagyobbra,
hosszában szélesedett,
most hogy ilyen cudar tél lett,
tönkké darabolva ég el,
s az elmaradt ölelés
sugározza melegét.

